

Art. Og naar man vil se paa Udviklingen f. Eks. i Tyskland, vil man se, at allerede ved den tyske Arveskatte Lovgivning af 1906 var man kommet ind paa det sunde og demokratiske Princip, som vi har fulgt her i Lovene af 1908 og af 1922: at beskatte ikke alene efter Slægtskabsgraden, men ogsaa efter Arveloddens Størrelse og beskattede progressivt i ikke ringe Grad. Det gjorde man i Tyskland allerede i 1906. Nu ved jeg vel, at i 1909 under Forhandlingen om den Bülow'ske Skattereform søgte man at gøre et lignende Tilbageskridt som det, den højtærede Finansminister nu foreslaar, men det kunde der maaske dog finde en Undskyldning i, at man vilde indføre noget nyt for Rigets Vedkommende; det var tidligere kun Enkeltstaterne, der havde haft Arveafgift, nu vilde man indføre en Rigsarveskat paa denne Maade. Men det faldt selvfølgelig i den tyske Rigsdag.

Jeg maa ogsaa finde, at denne Beskatningsform er antikveret, uretfærdig og udemokratisk. Det er jo ikke nogen ringe Beskatning, der her foreslaas, en Beskatning, som for Restsatsernes Vedkommende gaar fra 1 til 10 pCt.; og det medfører saadanne Konsekvenser, som jeg paapegede ved dette Eksempel med den 20 000 Kr.s Arv, som et Barn faar efter sine Forældre.

Alene af den Grund, at Lovforslaget har disse betydelige Mangler, maatte jeg gaa imod det, men selv om den højtærede Finansminister nu vilde tilbyde at bringe Lovforslaget i skikkelig Form, saaledes at det rettede sig nogenlunde efter moderne Skatteprincipper og efter almindelig Beskatningsretfærdighed, maatte jeg gaa imod det, thi jeg finder, at Arveafgiften her i Landet har naaet saa højt op, som den saa nogenlunde kan taale. Ved den Lov, jeg gennemførte i 1922, forøgedes Arveskatten i meget høj Grad, ogsaa for Arveklasse A: Ægtefælle og Børn, og forøgedes saa meget, som jeg mente det paa nogen Maade var forsvarligt. Jeg mente, at paa en Tid, hvor man maatte gribe ogsaa til forøgede indirekte Skatter, ganske vist Luksusskatter, for at tilfredsstille Statens Behov, maatte man ogsaa angribe de direkte Skatter saa meget som paa nogen Maade forsvarligt, og derfor førte jeg Arveskatten saa højt op.

Jeg skal illustrere det ved et Par Tal. Af en Arvelod paa 100 000 Kr. svaredes der efter Monrads Arvelov af 1861 1 000 Kr. — alt-saa stadig væk i Arveklasse A: Ægtefælle og Børn —, efter den Lassen'ske Arvelov 3 000 Kr. og efter min Lov af 1922 4 140 Kr. Kommer vi op til Millionarven, ser vi, at Skatteforøgelsen er saa meget

stærkere fremtrædende. Efter den Monradske Lov var Afgiften 10 000 Kr., efter den Lassen'ske 30 000 Kr. og efter min i 1922 93 000 Kr. Man ser altsaa, at man ingenlunde har skaanet dette Skatteobjekt. Man har i meget høj Grad forøget Beskatningen her, men dermed er vi ogsaa naaet saa højt, som jeg tror, det paa nogen Maade kan forsvares. Mit Parti og jeg vil i hvert Fald paa ingen Maade være med til at gaa videre der, allermindst vil vi vedtage en Beskatningslov af den her foreliggende fuldkommen forældede og uretfærdige Type, der, som jeg allerede har paavist, saa haardt kommer til at ramme den Arv, som relativt skulde skaanes mest, nemlig Hustruarven og Børnearven, selv hvor det drejer sig om forholdsvise smaa Arvelodder.

Jeg maa altsaa erklære, at vi paa ingen Maade vil kunne bidrage til Fremme af det her fremsatte Lovforslag.

**Fibiger:** Jeg skal paa mit Partis Vegne udtale, at vi ikke kan tiltræde det foreliggende Lovforslag. Vi er af den Opfattelse, at Arveafgiften i Forvejen er saa høj, at der ikke kan være Tale om at gaa videre, tværtimod, der kunde snarere være Anledning til at gaa den modsatte Vej. Tendensen i dette Lovforslag som i saa mange andre Lovforslag, den højtærede Finansminister har fremsat, vil hemme Opsparingslysten derved, at man vil tage baade gennem Formueafgift og gennem Arveafgift, medens man paa et Tidspunkt som dette, hvor Landet er meget kapitalfattigt, burde fremsætte Lovforslag, der kunde animere til Opsparing. Der er endvidere i dette Lovforslag paa samme Maade som i det Lovforslag, der blev fremsat om Formue- og Indkomstskatten, en Tendens til ligesom at ville tilsløre Afgiften Størrelse; man vil nemlig, medens man hidtil kun har taget Afgift af efterladte Midler paa een Maade, fremtidig tage den paa to Maader i Forventning om, at Befolkningen da ikke rigtig faar Øje paa, hvor stærk Plyndringen bliver. Den højtærede Finansminister udtalte i sin Fremsættelsestale, at det Beløb, der kom ind her, skulde bruges til Afbetaling paa Gæld. Der staar ikke noget om det i Lovforslaget, saa der fremgaar altsaa ikke deraf, at det er Hensigten. Men enten Beløbet skal bruges paa den ene eller den anden Maade, maa jeg paa mit Partis Vegne udtale, at vi ikke vil være med til at fremme det foreliggende Lovforslag.

**P. Munch:** Jeg ser det væsentlige i dette Lovforslag i selve Tanken om at til-